

Egy éjszaka az iskolában

Pályázó: Lukanényei Alapiskola, Balázs Éva igazgató és tantestülete

Lukanénye község közepén egy gyönyörűen felújított kastély áll, amely a 19. század első felében épült. A kastélyépület mindkét oldalán évszázados fák állnak, leveleik régmúlt idők történéseiről suttognak, az épületnek és magának a helynek is este különös, sejtelmes, egyéni varázsa van. Nos, ebben az épületben kapott helyet az alapiskola 116 diájával együtt. Mivel az iskolánk épülete nem szokványos és nem mindennapi sem kívül, sem belül, felmerült az ötlet, mi lenne, ha egy éjszakát eltöltenénk (diákok és tanárok egyaránt) az ódon kastélyfalak között, ahol talán még „kísértetekkel” is találkozhatnánk. Az ötletet nagy lelkesedéssel fogadták a gyerkőcök, és megvalósítására sor is került 2014. október 29-én.

Az „Egy éjszaka az iskolában” este hét órakor vette kezdetét. Mind a 12 osztály két-két tőköt hozott magával, amelyeket osztályfőnökükkel közösen „töklámpásokká” vájtak. A szebbnél szebb lámpások a kastély ablakaiba kerültek, fényük idecsalogatta az embereket. A töklámpások egész éjszaka világítottak, ettől olyan „kísértetkastély” jellege volt az egész épületnek...

Kilenc órakor az alsó tagozatos kisdiaók az iskola bejárati folyosóján a tanító nénik által előkészített asztalok mellett „kézműveskört” tartottak. Gyönyörű alkotások kerültek ki kicsi kezeik alól, karperecek, nyakláncok, álarok, legyezők sokasága borította el az asztalokat. Ezzel egyidőben a nagyok a kastély udvarában a töklámpások fényénél kincskeresésre játszottak, amelyet napokkal a rendezvény előtt nagy gonddal terveztek meg a kreatív kollégák. Persze akadtak olyan diákok, akik kincskeresés helyett az osztályokban játszottak, ezen az estén semmi nem volt kötelező, mindenki a neki tetsző programot választhatta.

Pontosan tíz órakor mindenki elfoglalta az osztályát, ugyanis meg-

érkezett az Ipoly túloldaláról, Balasagyarmatról a pizzafutár az előre megrendelt finom „vacsival”, és kezdetét vette a lakmározás. Szabad volt kézzel enni, utána fogat sem kellett mosni, minden más volt, mint otthon, minden más volt, mint nappal... Jókedv, csillogó szemek, és számtalan kérdés: vajon mi következik ezután, mi lesz még? Mert mondanunk se kell, az éjszaka programjainak nagy része „titkos” volt, a gyerekek nem sokat tudhattak előre, itt csupa meglepetés várt mindenkire... Ehhez pedig a tantestület együttes munkája szűkségtetett, ki is vette részét a munkából minden tanár becsületesen.

Vacsora után a kicsik a tanító nénik kíséretében éjszakai sétára indultak, előkerültek a sapkák, sálak, némelek kezükben mécesest tartva indultak a „nagy kalandra”. A gyerkőcök felfedezhették az éjszakai Lukanénye szépségeit, hiszen nem sokan mondhatták el magukról, hogy éjfél tájban valaha is a falu utcáit rótták.

Mialatt a kicsik éjszakai sétán vettek részt, a nagyok hatalmukba kerítették gyönyörű tornatermünket, és elkezdődött a mérkőzések mérkőzése, az osztályok közötti nagy sportverseny, az éjszakai futball. Különös hangulata volt ennek a játéknak, az éjszaka erre a játékra is rávetítette varázsát, itt is minden más volt, mint általában nappal lenni szokott.

Pontosan éjfélre véget kellett vetni az éjszakai sétának, az éjszakai futballnak, mert megint meglepetés következett: Tűzijáték!

A kastély mögötti dombot körülállták a diákok, értetlenül tekintgettek egymásra, vajon most mi következik... És akkor egyszerre gyönyörű tűzvirágok robbantak bele az éjszakába. A diákok még fel sem ocsúdtak a meglepetésből, máris menniük kellett a tornaterem feletti lelátóra, ahol már két szimpatikus fiatalember várta őket, a PATRON együttes tag-

jai. Egy órán keresztül szólt a dal, a gyerekek együtt énekeltek a fellépőkkel, a táncnak se tudott itt ellenállni se diák, se tanár. Az együttes tagjai azt mondták, nem volt még ilyen lelkes közönségük, bár az is igaz, még egyetlen iskolában sem adtak éjfélok koncertet.

Két óra után véget ért a „dárídó”, a kicsik visszavonultak osztályaikba, a tanító nénik még levétítettek egy-egy mesefilmet, de a kicsiken már erőt vett az álom, szemecskéik lelecsukódtak, az „Éjszakát” legyőzte a „Hajnal”.

A kastély ódon falai között ki-aludtak a fények, sötétség borult az épületre, de az ablakokban világító töklámpások nem adták meg magukat, mintha tudták volna, pislákoló fényükre még szükség lesz. Így is volt! A nagyfiúk részére iskolánk gondnoka – aki kreativitásban nem szenved hiányt – összeállított egy izgalmas, érdekes játékot. A srákokat rendőrökre és drogdílerekre osztotta, és a játék értelmében a „rendőrök” üldözni kezdték a „bűnözőket”. A „rosszak” nem adták könnyen magukat, de ez mégiscsak játék volt, itt győznie kellett a jónak, az igazságnak a rossz felett...

Másnap reggel hét órakor volt az ébresztő, de egyes szülők már hat órától az iskola udvarán várakoztak, talán kicsit csalódottak is voltak, hiszen legföltettebb kincsök nem hiányolta őket az éjszaka folyamán. Ugyanakkor meg voltak róla győződve, hogy gyermekeik jó kezekben vannak, nem érheti őket baj, hiszen 14 pedagógus vigyázott rájuk féltő gonddal.

Diákjaink azt javasolták, legyen ilyen éjszaka minden hónapban, mert nagyon jó volt, élmény volt, kaland...

Mi, tanárok, csak mosolyogtunk, de magunkban azt gondoltuk: Isten ments! Fárasztó volt, sok munkát igényelt, elég egyszer egy évben... Majd jövőre...